

Barcelona, 26 de juliol de 2018

ANY XI núm. **551**

Últim Horeb de la temporada

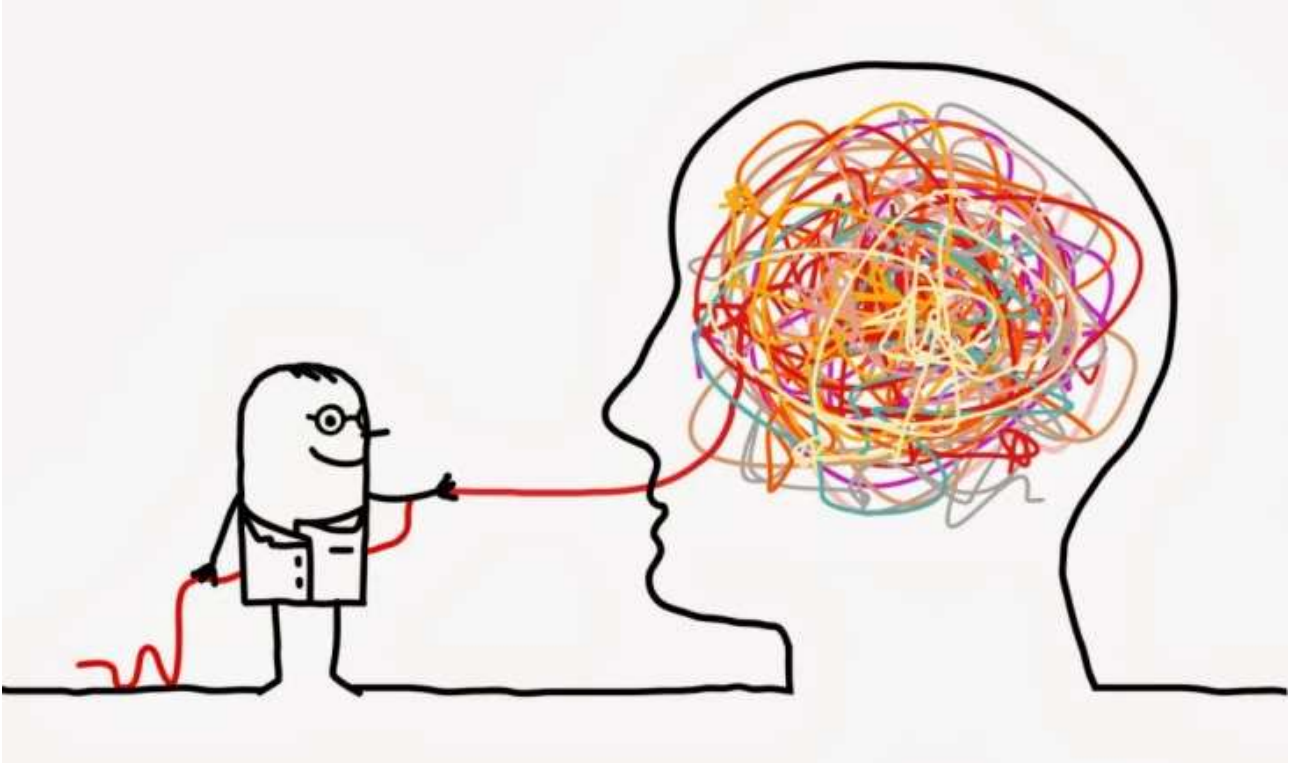

La secretaria de l'URC funcionarà habitualment tant al mes de juliol com al mes d'agost. Si no es produeixen fets rellevants, la publicació de l'Horeb farà una pausa per reprendre al nou curs, durant el qual s'hi introduiran canvis i millores.

Desitgem a tots els nostres lectors i lectores un bon estiu!

Temps de diagnòstics

L'estiu és un temps propici per celebrar capítols generals i capítols provincials. Moltes congregacions aprofiten aquesta època per fer una aturada, avaluar la marxa dels darrers anys, establir els objectius propers i elegir els superiors o superiores amb els seus equips de govern.

Les decisions han de sortir d'un bon diagnòstic. Equivocar-lo pot fer anar per camins intransitables.

Com il·lustració d'aquest punt faig una primera reflexió sobre diagnòstics fallits en el camp social i polític. Posteriorment, una petita reflexió sobre la vida religiosa.

Diagnòstics fallits

Diagnòstics importants sobre la relació entre Espanya i Catalunya fets per polítics, periodistes, jutges, forces de l'ordre, tertulians... s'han mostrat clarament fallits. Si aquesta mateixa incapacitat d'anàlisi s'hagués dut a terme en l'àmbit de la salut el resultat hauria estat desastrós i la reacció social incontenible. No som prou conscients que els diagnòstics fallits en el camp de la societat i de la política han estat nefastos i els perjudicis enormes.

Tres exemples. Primer, reduir l'independentisme a suflé significa no veure la realitat. Els bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense van ser immensament més lúcids. El seu diagnòstic, impecable: «Existeix un problema polític de primer ordre.» Un suflé no té importància: aparença que es desinfla en poc temps. Un problema polític de primer ordre requereix instruments polítics (no judicials) de primer ordre. Segon, diagnòstic fallit també sobre les relacions internacionals. L'independentisme va pensar rebre suports, i va oblidar que els estats s'acostumen a guiar per la dinàmica del poder i de l'interès propi. L'unionisme va pensar que els tribunals internacionals n'avalarien el muntatge jurídic, sense base real. La desqualificació de les seves valoracions ha estat espectacular. Van creure que Alemanya seria el lloc idoni per aconseguir els seus objectius polítics, però van oblidar la separació de poders, i van rebre un enorme revés judicial, que no han sabut

encaixar. Tercer, els poders europeus van catalogar el problema de l'1-O i tots els fets relacionats com a «assumptes interns». Un diagnòstic pèssim. Els drets humans no es poden relegar a un segon terme. Els mateixos que van amenaçar els independentistes que sortirien de la Unió Europea i que vagarien per l'espai sideral ara volen sortir de l'espai Schengen. No són afers interns, quan uns quants països de gran rellevància s'han vist involucrats en el conflicte a causa dels exiliats.

Tres diagnòstics fallits que han agreujat el problema en comptes de solucionar-lo. En aquesta situació estem.

Més enllà del diagnòstic, el discerniment

També la vida religiosa, cada congregació, fa els seus diagnòstics. Tasca important, però insuficient. En el cas de la vida espiritual, hi entren altres variables que no s'acostumen a contemplar en el camp social i política. Una empresa busca personal per omplir els llocs de feina necessaris per aconseguir els seus objectius de guanys. Una congregació

religiosa parla de vocació, realitat que va més enllà d'una feina de caràcter laboral. A més, la vocació apel·la a una crida. Probablement, moltes congregacions constaten una evident manca de vocacions. Quin diagnòstic se'n fe? Quines actituds i decisions es desprenen d'aquest diagnòstic? Un diagnòstic fallit no ajuda, sinó que agreuja les situacions.

Sovint el diagnòstic en el camp de la vida religiosa condueix a un discerniment, una realitat que va molt més enllà d'una mera organització empresarial. La pregunta sobre la voluntat de Déu en la vida de les persones i de les institucions introdueix un element clau i indispensable. Si el discerniment no entra en les nostres previsions, ens equivoquem de banda a banda.

Animació i govern són dues tasques importants de cara a la vida religiosa. A voltes penso que tenim molts plans estratègics, plans de gestió, que fins i tot poden ser útils. No serà el problema més

profund la manca de visió. Sabem avançar amb les llums llargues o només ens deixem endur pels immediatismes, les coses urgents, la gestió del dia a dia, que entreté, crea la sensació d'estar ocupats, però que no mena enlloc.

Estiu... temps d'exercicis espirituals, temps de diagnòstics lúcids, temps de discerniment.

Un afegitó

Enguany, la secretaria de l'URC funciona habitualment, potser amb alguna excepció, tant al mes de juliol com al mes d'agost. Ara bé, en principi, si no es produeixen alguns fets rellevants, la publicació de l'Horeb farà una pausa per reprendre al nou curs, durant el qual s'hi introduiran canvis i millores.

Lluís Serra Llansana

Servei de Documentació:
«Instrumentum laboris : “Els joves, la fe i el discerniment vocacional”»

Autor	Papa Francesc	195
Títol	Instrumentum laboris de la XV Assemblea General Ordinaria del Sínode de los Obispos sobre el tema: “Los jóvenes, la fe y el discernimiento vocacional” [3-28 de octubre de 2018] (8 de mayo de 2018)	
Font	http://www.vatican.va/roman_curia/synod/documents/rc_synod_doc_20180508_instrumentum-xvassemblea-giovani_sp.html	
Publicat	26 de juliol de 2018	

XV ASAMBLEA GENERAL ORDINARIA

**LOS JÓVENES, LA FE Y
EL DISCERNIMIENTO VOCACIONAL**

INSTRUMENTUM LABORIS

Un document cabdal per a nostra lectura d'estiu

Ocupar-se dels joves no és una tasca facultativa per a l'Església, més aviat és una part substancial de la seva vocació i de la seva missió en la història. (núm. 1)

Sor Lucía Caram rep la Creu de Sant Jordi 2018

El president de la Generalitat, Quim Torra, ha lliurat la tarda d'aquest dilluns un dels màxims guardons de la institució, les Creus de Sant Jordi, premis que no va poder convocar durant l'aplicació de l'article 155 de la Constitució a Catalunya aquest 2018, i que ha restituit després de fallar els premis dimarts passat, reconeixent en total 31 persones i 24 entitats.

En l'acte d'entrega dels guardons -al qual ha assistit també el president del Parlament, Roger Torrent-, la consellera de Cultura de la Generalitat, Laura Borràs, ha dit que "no era normal que aquest any no es lliuressin les màximes distincions de la Generalitat i que ininterrompudament no han faltat mai a la seva cita" des de la seva instauració el 1981.

Ha lamentat que les Creus de Sant Jordi --que habitualment es concedeixen a l'abril-- no s'han lliurat fins ara com a "un dels efectes del funest 155, que semblava que havia de ser la supressió d'aquesta festa". "El Govern ha volgut recuperar la normalitat", ha destacat Borràs, assenyalant que s'ha triat un entorn inèdit i especial per a l'ocasió, com el Palau de la Música.

Ha remarcat que per a aquest acte també s'han seleccionat uns presentadors --Estel Solé i Toni Puntí-- per ser víctimes de la intervenció econòmica a Catalunya: "Avui els restituïm perquè nosaltres no oblidem". "Les d'aquesta edició són unes Creus encara més significatives perquè les han establert el Govern a l'exili i el nou Govern", ha agregat Borràs, que ha destacat que cobreixen un espectre temàtic molt ampli.

En aquesta edició les Creus de Sant Jordi han estat paritàries per primera vegada, a més de tenir a uns premis marcats per l'actualitat política i social, sobre els quals Borràs ha agregat: "Aquests premis donen una fotografia del país".

En nom dels premiats, la religiosa argentina Sor Lucía Caram ha destacat la mirada global de Catalunya i la seva irrenunciable vocació de llibertat, i ha celebrat que en una Europa i en un món en el què s'ha globalitzat la indiferència i la correcció política, "Catalunya ha demostrat ser diferent i no mirar cap a un altre costat" amb el seu suport, per exemple, a l'entitat premiada Open Arms. "Responguem a la prepotència amb diàleg. Siguem artesans de la pau", ha dit Caram, que parafrasejant l'Evangeli ha demanat que s'obrin les presons i es deixi sortir els presos, i ha dit explícitament que als polítics sobiranistes se'ls deixi abandonar la presó perquè a Catalunya se'ls necessita.

Regió 7

Llegiu l'article: <https://www.regio7.cat/arreu-catalunya-espanya-mon/2018/07/23/sor-lucia-caram-rep-creu/488865.html>

Entrevista a Eduard Ibáñez i Anna Sangrà, director i tècnica de Migracions de Justícia i Pau

UTOPIES POSSIBLES

Ha lluitat contra la pena de mort, contra les mines antipersones, a favor dels presos polítics l'any 1975 i contra la tortura. El 1981 van començar a lluitar perquè l'Estat donés el 0,7% del PIB a la cooperació i el desenvolupament (que avui i després de 40 anys encara no han complert). Va lluitar contra el servei militar obligatori i per l'objecció de consciència. i avui la campanya contra les bales de goma i recolzar les entitats que han demanat la renda universal garantida han estat algunes de les mobilitzacions més recents. Des del 1987 tenen un equip de voluntaris que visiten i acompanyen persones que estan empresonades.

MIREIA ROURERA - BARCELONA

La sensibilització i les migracions i el refugi és un dels temes que treballem més amb els joves

Justícia i Pau ha fet 50 anys i ho ha celebrat amb, entre molts altres actes, una exposició itinerant que han titulat *Utopies que no ho són*. A l'espera de poder començar a treballar amb més força que mai el proper curs 2018/2019, avui l'entitat busca col·laboradors i voluntaris per poder tirar endavant la seva tasca a favor dels drets humans. Les feines per fer són moltes, però, com diuen els qui hi estan implicats, "les satisfaccions de fer-les, encara més".

Com va néixer Justícia i Pau i quina relació té amb l'Església?

Sempre diem que Justícia i Pau és un fruit del Vaticà II, el gran moment en què l'Església catòlica intenta adaptar-se als nous temps i fer una aproximació més forta al món. El Concili (1962-1965) demana al papa que creés un organisme per defensar la justícia social, els drets humans, etc. I Pau VI l'any 1967 crea Justícia i Pau. Un any després a Barcelona, en plena dictadura, un grup de laics demanen al bisbe que creï el mateix però pensant en les circumstàncies locals. Aquest

grup de laics volien contribuir perquè des de l'Església i des de la fe cristiana es pogués treballar a favor dels drets humans i de la democràcia, molt difícil en plena dictadura.

'Utopies que no ho són' és l'exposició itinerant que heu fet per celebrar els 50 anys.

El que volem és explicar la feina feta des de Justícia i Pau, però també amb altres organitzacions, institucions i ONG, siguin o no d'Església, que treballen amb els mateixos objectius que nosaltres.

És possible aconseguir la justícia i la pau entre tots?

Utopies que no ho són. La frase va d'aquesta idea: que coses que poden semblar utòpiques poden ser reals. De què depèn? Del fet que hi hagi gent que se les cregui, que les tiri endavant i que hi hagi la suficient mobilització social. Coses que ens semblaven impossibles fa 40 anys, van ser possibles. Quan va començar Justícia i Pau la democràcia no existia al nostre país. Als anys vuitanta vam aconseguir, entre moltíssima gent, no només nosaltres, que s'abolís el servei militar obligatori. O per exemple, recentment, hem aconseguït que el Parlament prohibeixi les bales de goma. Sempre diem que la justícia i la pau són una necessitat i podem avançar per aconseguir que el món sigui cada vegada més just, sempre que hi hagi molt compromís social, molta pressió social sobre els nostres governants i també canvis en les actituds de les persones, això és molt important perquè tots, avui, estem instal·lats en una societat consumista que genera grans desigualtats.

L'exposició visiona la lluita.

El que em sembla més bonic d'aquesta exposició és que no és la història de JP, és la història de la lluita social de tots els catalans, una societat de sempre molt implicada. Només cal veure la quantitat d'associacions que hi ha al país.

Una de les vostres tasques és fer una societat més justa?

Les desigualtats van creixent. Es diu que un 1% de la població

més rica acapara el 83% de la riquesa que es va generar al món el 2017. Aquesta és una de les nostres grans preocupacions: com aturar un model econòmic que està promovent la desigualtat; la desigualtat salarial creix a cada estat, o la desigualtat entre països. Calen canvis molt profunds en el nostre model de desenvolupament. Cal un model que es basi en el bé comú de les persones.

És molt important també la tasca que feu per la integració social a casa nostra i contra la islamofòbia.

A nosaltres un dels públics que ens preocupen més és la gent jove. Treballem molt amb ells a través de la sensibilització i les migracions i el refugi és un dels temes que treballem més. Volem que els joves tinguin informació sobre què són les migracions, com són aquestes noves persones que ja formen part de la nostra societat i també ens preocupa la islamofòbia. I treballem per combatre-la.

Llegiu l'article: <http://www.elpuntavui.cat/societat/article/5-societat/1437298-les-coses-utopiques-entre-tots-les-podem-fer-reals.html>

El test espiritual del papa Francisc: sabem riure'ns de nosaltres mateixos?

El Papa Francisco invita a ser “memoriosos”, esto libra a las personas de la tentación de los “mesianismos” y “creerme yo el Mesías”. En otras palabras, a creernos el centro del mundo y amargarse cuando se descubre que no es así. “Esta tentación se combate de muchos modos, pero también con la risa”, y con una “conciencia alegre”, dijo en un discurso a los sacerdotes y consagrados de Perú (20.01.2018).

Aprender a reírse de uno mismo

Así, el Papa propone: “Un lindo test espiritual es preguntarnos por la capacidad que tenemos de reírnos de nosotros mismos. De los demás es fácil reírse, ¿no es cierto? Sacarse el cuero, reírse, pero de nosotros mismos no es fácil”. *“Aprender a reírse de uno mismo nos da la capacidad espiritual de estar delante del Señor con los propios límites, errores y pecados, pero también aciertos, y con la alegría de saber que Él está a nuestro lado”, sostiene.*

Risa salva de creernos el ombligo del mundo

El Papa indica que la risa nos ayuda a salir de nosotros mismos y a tener el panorama de las cosas más claras: “La risa nos salva del neopelagianismo “autorreferencial y prometeico de quienes en el fondo sólo confían en sus propias fuerzas y en el fondo se sienten superiores a otros”.

Reír con los demás, no de los demás

Asimismo, el Papa corrige a aquellos que consideran ‘buen humor’, al límite de la molestia o la persecución, reírse de los defectos de los demás hasta ridiculizarlos en público. “¡Reíte, ríen en comunidad y no de la comunidad o de los otros. Cuidémonos de esa gente tan pero tan importante que, en la vida, se han olvidado de sonreír”.

Medicina para el buen humor

El Pontífice propone la medicina para el buen humor: “Si padre pero usted no tiene un remedio, algo (para el buen humor)... tengo dos pastillas que ayudan mucho: una hablá con Jesús, con la Virgen en la oración. La segunda pastilla la podés hacer varias veces al día, si necesitás sino una sola basta: mirate al espejo, mirate al espejo. Y ¿ese soy yo?, ¿esa soy yo?. Y eso te hace reír. Y esto no es narcisismo, sino al contrario, es lo contrario, el espejo acá sirve como cura”.

Reír para crear comunión

El Papa también insta a salir de la fragmentación y el aislamiento pregonando alegría; esto no significa uniformidad y pensar igual que los demás siempre. “Se nos pide ser artífices de comunión y de unidad; que no es lo mismo que pensar todos igual, hacer todos lo mismo”. San Juan Bosco decía que el verdadero signo de santidad es estar siempre alegres incluso enfrentando las diferencias con los demás. Francisco añade: “Y esta alegría nos abre a los demás, esa alegría no para guardarla sino transmitirla. En el mundo fragmentado que nos toca vivir y que nos empuja a aislarnos, somos desafiados a ser artífices y profetas de comunidad. Ustedes saben nadie se salva solo. Y en esto me gustaría ser claro”.

Alegría está dentro y se ve

“La alegría no está en las cosas, se encuentra en nosotros”, dijo Wilhelm Richard Wagner, compositor, director de orquesta, poeta, ensayista, dramaturgo y teórico musical alemán del Romanticismo. Francisco está de acuerdo, pues en varias ocasiones ha invitado a los feligreses en sus homilias en Santa Marta o en sus discursos por el mundo a encontrar la felicidad a través del sano realismo que está detrás de una sonrisa, o mejor, de reír de nosotros mismos y con los demás. “No podemos ser pastores con cara de vinagre, quejosos ni, lo que es peor, pastores aburridos”, dijo durante en la homilía de jueves santo en la tradicional misa crismal de 2015.

El cardiólogo a sus pacientes aconseja ‘cero estrés’, tomarse la vida con algo de ligereza. Francisco es un médico para el alma. Es decir, hace bien a la salud, el optimismo, el buen humor, la ironía, los buenos momentos recordando nuestros propios errores. El escritor inglés William Shakespeare apuntó: “El sabio no se sienta para lamentarse, sino que se pone alegremente a la tarea de reparar el daño”. Incluso ahora, los expertos en bullying recomiendan a la infancia y a la juventud una sana auto befa de los propios defectos, además para tener la mente lúcida cuando hayan ataques gratuitos que buscan ofuscar los propios méritos y virtudes.

ALETEIA

Llegiu l'article: https://es.aleteia.org/2018/07/21/el-test-espiritual-de-papa-francisco-sabemos-reinos-de-nosotros-mismos/?utm_campaign=NL_es&utm_source=daily_newsletter&utm_medium=mail&utm_content=NL_es

Laïcitat? Laïcisme?

La primera condició per opinar o prendre partit sobre un tema és posar-nos d'acord sobre el contingut de les paraules. Només així sabrem sobre què parlem. Entre nosaltres hi ha molta confusió sobre tres maneres de concebre les relacions entre les religions i l'Estat. La laïcitat és una solució original francesa a les grans tensions existents quan es va trencar el monopoli catòlic i va néixer el pluralisme religiós. Tot el segle XIX francès està ple de conflictes religiosos fins que una llei de 1905 va establir la completa separació entre les religions i l'Estat. Hi ha llibertat de culte, però no es reconeix cap funció social a les religions. Són quelcom privat dels creients, perquè l'espai públic i reconegut és tot allò, i només allò, que és comú a tots. L'Estat és absolutament neutre en matèria religiosa; no li concerneix. No hi pot haver, per tant, cap cooperació o conveni amb les religions. Simplement es toleren. L'escola pública és el "santuari de la laïcitat" i ha de ser neutra i ensenyar el que és científicament provat, i prou.

El laïcisme, en canvi, pren clarament partit contra tot el que és religiós. Hi ha dos tipus de crítiques. Uns creuen que la religió, per la seva pròpia essència, és irracional, obscurantista i l'origen de tots els fanatismes. Seria un subproducte que s'hauria d'ajudar que desaparegués i, com a mínim, que fos molt controlat. Uns altres afirmen que tota religió impedeix la llibertat real, és un obstacle al progrés, al pluralisme i la democràcia; no pot conviure amb la modernitat. Tendeix, per tant, a restringir el dret a l'expressió religiosa i es decanta vers una subtil, o no, intolerància religiosa.

L'aconfessionalitat accepta la separació entre Estat i religions i la llibertat religiosa i de consciència, com en la laïcitat; però sí que reconeix el fet religiós i les religions com un fet social que s'ha de tenir molt en compte. La ciutadania no seria un fet igual per a tothom, sinó que és complexa perquè té en compte les diferències de religió, llengua, cultura, raça, sexe, etc. No es tracta, per tant, d'esborrar de manera simplista les diferències en la vida pública, sinó d'acceptar la complexitat i de

gestionar i articular la diversitat de manera equitativa, segons les necessitats de cadascú. Hi haurà, per tant, la necessitat de cooperació o convenis amb les religions.

L'aconfessionalitat està establerta en la majoria dels països de la Unió Europea. Amb matisos la trobem a Bèlgica, Àustria, Alemanya, Itàlia, Portugal, Suècia i la majoria dels països que provenen d'un règim comunista, que era clarament laïcista. La mateixa França en els darrers decennis va evolucionant cap a l'aconfessionalitat i molts especialistes (com ara Émile Poulat i Jean Baubérot) parlen de "laïcitat oberta", de "nova laïcitat" o de "laïcitat plural".

Antoni Matabosch – Grup Sant Jordi | El Punt Avui

Llegiu l'article: <http://www.elpuntavui.cat/opinio/article/8-articles/1437694-laicitat-laicisme.html>

No podem mirar cap a l'altre costat

Hace unos días muchos de nosotros respiramos aliviados al saber que el nuevo gobierno español presidido por Pedro Sánchez ofrecía al Aquarius, el barco para rescatar migrantes de las ONGs SOS Méditerranée y Médicos Sin Fronteras, atracar en el puerto de Valencia por razones humanitarias. Las imágenes de este tipo de “*boat people*” en versión europea, que vemos en los medios de comunicación, nos indignan y nos hacen evocar un pasado que pensábamos que no volvería nunca más. El caso del Aquarius y los reproches entre los socios de la Unión ha vuelto a poner sobre la mesa la crisis de los migrantes y refugiados, que pone en evidencia la cara menos humanitaria de las potencias europeas. De Lampedusa al Aquarius, la falta de operatividad de la Unión Europea (UE) ha sido total y ello se ha visibilizado en la incapacidad para reubicar a los 160.000 refugiados a que se comprometió en 2015 (sólo se ha hecho con 30.000; ninguno de los socios ha cumplido los objetivos y algunos de ellos incluso se han negado a aceptar refugiados). Estamos ante una Europa que en vez de acoger, se amuralla por todos lados, poniendo en peligro sus valores fundacionales. Y quienes más sufren este drama humanitario son los más vulnerables. Este es el coste humano de las políticas de externalización. No podemos cerrar los ojos a esta desgarradora realidad.

La acogida del Aquarius por razones de humanidad es sin duda un hecho positivo, pero el drama continúa. Aunque la respuesta de gran parte de la población ha sido propicia a la acogida, y se ha visibilizado en la cantidad de voluntarios que se han ofrecido de mil maneras para ayudar, este hecho puntual no puede ocultar que los mismos días continuaban llegando, sin tanta cobertura mediática, cientos de migrantes a las costas de Andalucía. Tenían que ser rescatados y algunos morían en el intento, pasando a engrosar la larga lista de muertos y desaparecidos en esta gran fosa común en que se ha convertido el Mediterráneo, la ruta migratoria más mortal del mundo, en cifras de víctimas comparables a las de una guerra (desde el 2014, más de 30.000 muertos).

Aquí el debate social sobre el tema de las migraciones no lo hemos hecho todavía y no podemos quedarnos tranquilos pensando en la tarea realizada por personas y colectivos muy encomiables, ni en la capacidad de convocatoria de ciertas manifestaciones como la famosa del “Volem acollir” (“Queremos acoger”) de febrero de 2017 en Barcelona. Hoy gran parte de la ciudadanía europea está alimentando el discurso racista e insolidario y cabe preguntarse por qué. No somos inmunes a estos planteamientos que, de hecho, ya están presentes en nuestra sociedad y de ello tenemos dolorosos ejemplos.

Por eso sería bueno ser muy conscientes de lo que está pasando para no caer en sutiles manipulaciones y en el discurso insolidario del miedo. Así, es importante recordar algunas cuestiones que me parecen esenciales:

- Según el Alto Comisionado de las Naciones Unidas para los Refugiados (ACNUR) (Informe “Nuevas tendencias globales” 2017), 68,5 millones de personas -el equivalente a algo más que el número de habitantes de Francia- se han visto obligadas a abandonar sus hogares, la cifra más alta desde la Segunda Guerra Mundial (40 millones de desplazados internos, más de 25 millones de refugiados fuera de sus fronteras, y poco más de 3 millones de solicitantes de asilo). Más de la mitad de los desplazados son mujeres y niños y muchos de estos son menores no acompañados que corren el riesgo de desaparecer en manos de mafias de explotación sexual, de venta de órganos y de venta de menores para adoptar o para ser explotados laboralmente. Podemos decir, pues, que una de cada 110 personas en el planeta es refugiada, desplazada interna o está solicitando asilo. Nuevamente la política migratoria y de acogida se ha situado en la agenda política mundial, sobre todo por sus repercusiones políticas.

- De estos desplazados forzados, se calcula que al menos 25 millones lo han sido por conflictos bélicos y persecuciones de todo tipo. Según el Índice de Paz Global 2018, los niveles de paz en el mundo van empeorando desde hace ya 4 años, aunque ha cambiado la naturaleza de los conflictos: de conflictos entre estados se ha pasado a un aumento de problemas internos y guerras civiles, lo que ha provocado, en parte, el incremento de los desplazamientos, sobre todo internos.

- No debemos olvidar que vivimos en sociedades y en un mundo extremadamente violento y que la mayor violencia aún es hoy en día la violencia estructural, consecuencia de la injusticia que supone un mundo con la riqueza tan mal repartida. Además, disfrutamos de una paz vinculada al armamentismo, que nada bueno nos puede llevar, pues es una paz falsa, que enriquece los grandes productores de armamento y sirve para hacer estallar conflictos armados de forma localizada cuando conviene al complejo militar-industrial-tecnológico. El mundo rico y desarrollado mantiene el expolio de los recursos del resto del planeta y las desigualdades gracias a una economía que, en realidad, es de guerra y que ayuda a mantener su supremacía. Por tanto, el ingente gasto militar mundial -que se sitúa en 1,6 billones de euros cada año- tiene poco que ver con una seguridad real de la población (sobre el negocio que esconde la guerra, cf. Pere ORTEGA, *Economía (de guerra)*, Icaria, 2018). Además, los organismos garantes de la paz que tenemos, como las Naciones Unidas, no actúan previniendo los conflictos. Al contrario, éstos se dejan pudrir y se interviene una vez han estallado. Por eso es esencial trabajar preventivamente sobre las causas de la violencia y la guerra. La UE debería dejar de fomentar guerras por cuestiones geopolíticas o armamentistas y hacer la apuesta por la paz y el desarrollo.

Por lo que respecta a las migraciones, debemos ser conscientes de que:

- Hace falta explicar claramente a la opinión pública que los migrantes vienen y vendrán, independientemente de la dureza de la gestión de nuestras fronteras, que sólo provocará más muertes y no disuadirá a los que quieren entrar. Si toda esta gente desplazada viviera en países estables o en países donde no se pasara hambre, no vendrían. Porque nadie quiere irse de su casa. ¡El primer derecho es el derecho a no tener que emigrar! En este sentido, urge que ayudemos al desarrollo de los países de donde procede la emigración; no hay que escatimar esfuerzos. Sin embargo, debemos ser conscientes de que en muchas zonas, este desarrollo necesita décadas y este tiempo no lo puede esperar la presión migratoria, en gran parte debida a la presión demográfica, sobre todo de los países africanos. No

debemos olvidar que el primer efecto llamada es la pobreza y la desigualdad en el nivel de vida y de expectativas de la población que hay en el mundo.

- Los migrantes, en su mayoría, han venido para quedarse; no disminuirán. El hecho migratorio se ha convertido en estructural y esto quiere decir que requiere también soluciones estructurales, más allá de gestos y tratamiento humanitarios. Hay que ir más allá y abordar el fondo de todo lo que nos pasa, sin edulcorarlo. Sólo así podremos encontrar vías de solución, lo que evidentemente no será fácil. Las ONGs no son la solución sino el síntoma de un desbarajuste del planeta. El principio humanitario debe ir acompañado de políticas que regulen de forma equitativa y solidariamente, con criterios de justicia, la inevitable llegada de inmigrantes a un continente envejecido.

- La inmigración es el espejo de nuestras contradicciones. Vivimos el contrasentido de una Europa envejecida que necesita y necesitará cada vez más la inmigración, y en cambio se enmurala para cerrarle el paso. En un mundo global de sociedades abiertas, considerar la inmigración como una rémora ha sido un error que ha puesto a Europa ante una de las peores crisis de su historia, que amenaza su identidad y el horizonte en común. El dinero que se gastan para externalizar la represión contra los inmigrantes podría destinarse a acogerlos y todos saldríamos ganando. ONGs y defensores de los DDHH hace años que piden un giro en las políticas migratorias de la UE, con el fin de poder hacer frente a este drama humanitario y evitar las muertes en el mar, y también en tierra atravesando rutas peligrosas para llegar al lugar de embarque. Sus planteamientos han sido ignorados, pero el problema persiste y empeora con el auge del racismo y la xenofobia en el seno de la propia Europa, atizados por populismos irresponsables que hacen demagogia con un tema tan delicado. Se habla cada vez más de seguridad y menos de humanidad; de externalización y de blindaje de fronteras para mantener el problema lejos de casa, en lugar de debatir un modelo de acogida y gestión más solidario, con un reparto equitativo del esfuerzo que supone la acogida por los diferentes países europeos. Las últimas propuestas del Consejo

Europeo cara a la Cumbre que tendrá lugar los días 26-28 de junio parecen ir en la línea de construir grandes CIE en África a fin de discernir quién es refugiado, idóneo para pedir asilo y por lo tanto para entrar en Europa, y quién es inmigrante económico, al que se cerraría esta posibilidad. Este modelo que se propone -con versiones más suaves que colocan estas llamadas “*plataformas de desembarco*” dentro de territorio europeo- se acerca peligrosamente al modelo australiano, que confina migrantes y refugiados por tiempo indefinido en tres islas, vulnerando claramente los Derechos Humanos.

- La experiencia nos enseña que toda solución que pase por que la UE pacte acuerdos bilaterales o multilaterales con “no estados” (países donde no hay poder público institucionalizado), como Libia, está abocada al fracaso aunque destine mucho dinero e inversiones: la mayoría de este dinero termina en los bolsillos de personal corrupto. Y lo que es peor: la mayoría de los países con los que se externaliza la gestión de los flujos migratorios -recordemos el tan denostado en su momento acuerdo con Turquía (marzo 2016)- no respetan los Derechos Humanos, tienen graves déficits democráticos y, por tanto, no son lugares seguros. Además, el blindaje de fronteras ha tenido como consecuencia la apertura de rutas por tierra más peligrosas y la aparición del negocio de las mafias y del tráfico de personas, único recurso que les queda a migrantes y refugiados para acceder a un país seguro. ¡Hay que decir bien claro que las mafias son la consecuencia de las políticas de cierre de fronteras! Lo más grave es que alternativas, las hay: habilitar corredores humanitarios seguros para llegar a Europa sin poner en peligro la vida, permitir solicitar asilo en embajadas y consulados de países europeos que procedieran a dar visados humanitarios, etc.

Dolors Oller | Cristianisme i Justícia

Llegiu l'article: <http://blog.cristianismeijusticia.net/2018/07/20/no-podemos-mirar-hacia-lado>

Déu al diccionari

La mateixa religiosa de qui us parlava l'altre dia es va posar a aprendre albanès en arribar a Albània. I en el diccionari albanès que li van donar, "Déu" apareixia definit com a "personatge de faula". Evidentment, molt significatiu de l'ateisme que es fomentava (per dir-ho suau) des del comunisme. Em podreu dir que des del cristianisme s'havia fet el mateix a la inversa en molts aspectes, i és cert. I tant.

Però comento això perquè m'ha suscitat alguns pensaments. Em sembla que, segons com es presenta Déu o depèn de com se l'entengui, pot aparèixer ben bé com a personatge de faula. Sense anar més lluny, molts relats bíblics llegits literalment poden suggerir un personatge més de conte que de realitat. S'han d'interpretar. I aquella imatge tan difosa de Déu com un home gran amb barba blanca...segur que Déu és molt més gran que tot això. Si existeix, és clar. I aquí anava! Per mi, creure en l'existència de Déu no va d'acceptar una idea cegament, més enllà de si és raonable o no, i només perquè algú altre ho ha dit. No és com creure en els follets del bosc. Per mi, la fe és una experiència. Déu no és el senyor de barba blanca, sinó un nom per definir aquest origen de tot plegat (tan desconegut) que penso que ha de ser un origen bo (és discutible, però ho crec així). I al mateix temps, aquest Déu és perceptible com la força de l'amor que tot ésser humà té dins seu en potència.

A vegades he pensat que, ni que el Papa de Roma sortís a dir que Déu no existeix, no em convenceria. Perquè per mi la fe va d'una altra cosa.

Sóc conscient que ara només he fet unes pinzellades (i això té sempre el risc de ser imperfecte, incomplet i imprecís). Però que serveixin per dir que almenys, abans d'afirmar o descartar la idea de Déu, mirem quin significat hi posem al darrere. Perquè pot canviar totalment.

Sergi d'Assís

Monjo de Montserrat

Sant Joan de Déu augmenta l'activitat en l'àmbit social

La Orden Hospitalaria San Juan de Dios Provincia de Aragón-San Rafael ha incrementado su actividad en el ámbito social durante 2018, año que se celebra el 25º aniversario de Sant Joan de Déu Serveis Socials Valencia y que se ha puesto en marcha un centro de acogida de menores extranjeros no acompañados en Sant Joan de Déu Terres de Lleida (Almacelles). Estos centros, junto a los distintos recursos sociales de Barcelona, Murcia, Manresa y Palma de Mallorca, hacen posible poner en práctica la vocación hospitalaria de los Hermanos de San Juan de Dios en el ámbito social, atendiendo cada año a más personas en situación de vulnerabilidad.

La experiencia de acompañamiento acumulada en estos centros se ha recogido y publicado on line en distintos formatos -artículos, reportajes, vídeos, entrevistas...- y se ha encapsulado en la 2ª edición del monográfico "Colectivos en riesgo de exclusión: Una visión global desde el ámbito social de San Juan de Dios". La publicación, digital y gratuita, también incluye reflexiones de profesionales, vídeos de sensibilización y testimonios con el fin de ofrecer herramientas que mejoren la acogida y atención a personas en situación de vulnerabilidad, así como los cuidados y la promoción de su calidad de vida

Para la Orden Hospitalaria, la divulgación de conocimiento es un valor sustancial del progreso a todos los niveles de nuestra sociedad. No es solamente una exigencia sino un auténtico valor que debemos saber compartir: Hermanos, colaboradores, voluntarios. Actualmente, nuestra Provincia dispone de múltiples herramientas y canales de transmisión de conocimiento, tanto dentro de los centros como al público en general. Los monográficos, de acceso abierto y gratuito, son una herramienta más de gestión del conocimiento, y aglutinan la experiencia de nuestros servicios y profesionales para hacer de la atención y el cuidado a la persona nuestra principal razón de ser.

Accés al monogràfic: <http://www.ohsjd.es/monografico/colectivos-riesgo-exclusion>

Diari d'un missioner: «Thank you, brother»

Todavía no he encontrado un solo niño o niña en nuestra escuela de Giasnogor que no sea agradecido. Cada vez que termino una clase con ellos, al salir del aula todos, uno por uno, repiten “Thank you, Brother”, algunos incluso me dan la mano. Tengo que confesar que me suena a música celestial porque toca dos de las fibras más importantes de mi corazón. El agradecimiento por lo que haces por un lado y la palabra ‘Hermano’ por otra; esta palabra que me sabe a miel y que define lo que he querido hacer con mi vida, lo que Dios me ha llamado a ser en el mundo y en la Iglesia. Y no sólo los alumnos, ahora también todo el mundo nos conoce como ‘Hermanos’ y nos llaman así en el pueblo, en la plantación de té y hasta en el mercado. Bendita palabra que es al mismo tiempo un sacramento, un signo visible de una realidad invisible; algo que realiza lo que significa.

Llegiu l'article: <https://uwavutse.blogspot.com/2018/07/thank-you-brother.html?m=1>

Novetats de Capítols generals i provincials

Els Clergues de Sant Viator tenen nou Superior General

IVICON.- El 22 de julio terminó el XXX Capítulo General de los Clérigos de San Viator, que se ha celebrado en Mundelein, (Illinois, USA) y que ha tenido por lema "Mi alegría y mi esperanza: en Cristo Jesús tengo una misión en la tierra y para ello estoy en el mundo". (Palabras del Papa Francisco).

Durante veinte días, los cuarenta capitulares, representantes de los cuatrocientos veinte religiosos de los trece países en los que está presente el Instituto, han estudiado las cuarenta y tres cuestiones del programa trabajados en los años anteriores en las comunidades y Provincias. Las conclusiones orientarán la acción pastoral de los Viatores durante los próximos años.

El pasado martes, 17 de julio, eligieron al nuevo Superior General, Robert Mick Egan, Viator de Estados Unidos, hasta ahora Superior Provincial de la Provincia de Chicago. Sustituye a Alain Ambeault, religioso de la Provincia de Canadá. De acuerdo con su derecho particular, durante el mes siguiente a su elección nombrará al Vicario General y los otros tres miembros del Consejo, garantizando la presencia de las distintas Provincias. Felicitamos al nuevo Superior General y a la Congregación de los Clérigos de San Viator.

Finalitzat el XIX Capítol General de les Salesianes del Sagrat Cor de Jesús

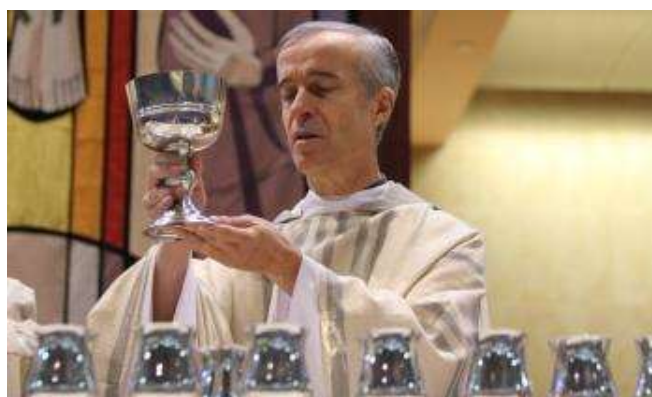
IVICON.- Como ya anunciábamos hace unos días, las Salesianas del Sagrado Corazón de Jesús han celebrado en San Lorenzo de El Escorial (Madrid) su XIX Capítulo General, bajo el lema "En salida... abiertas al Espíritu". Iluminadas por el texto bíblico: "Sal de tu tierra a la tierra que te mostraré" (Gén 12, 1), fiadas del Señor y de su Palabra que siempre es fiel, que les ha llevado a tomar un nuevo impulso congregacional, han evaluado el sexenio 2012-2018 y marcado rutas por donde caminará la Congregación a lo largo del próximo sexenio.

La Hermana María Estela Lugo, ha resultado elegida Superiora General de la Congregación. Estará acompañada por las Hermanas Mª Carmen Sánchez Rodríguez, Alicia Lobos Medina, Mónica Monreal Llopis y Antonia León García como consejeras.

Nou Consell General de la Companyia de Maria

IVICON.- La Compañía de María (Marianistas) ha elegido como nuevo Superior General al P. André Fétis, que junto con tres Asistentes, formarán el nuevo Consejo General por un período de seis años. El P. André Fétis, miembro del Distrito de Costa de Marfil, nació el 16 abril 1961 en Périgueux, Francia, la misma ciudad donde, 200 años antes había nacido el fundador de los Marianistas, el Beato padre Guillermo José Chaminade. André hizo su noviciado en Art-sur-Meurthe. El 31 de agosto de 1985 profesó sus votos definitivos en la Compañía de María en Burdeos. Estudió teología en Roma, en la Gregoriana, y se ordenó sacerdote el 25 de junio de 1994.

Los Asistentes elegidos son el P. Pablo Rambaud (Provincia de España), D. Michael McAward (Provincia de Meribah (Estados Unidos)) y D. Maximin Magnan (Región de Togo). Los trabajos del Capítulo continuarán hasta el 29 de julio. Durante este tiempo, se discutirán y se determinarán las directrices y prioridades para el nuevo Consejo General y para toda la Compañía.

Carta a la congregació – Trobada Claretiana de Renovació (Nairobi)

Querida y amada Congregación:

Acabamos de concluir un Encuentro Claretiano de Renovación de dos semanas (ECR) que comenzó el día 2 de este mes con la celebración de la Sagrada Eucaristía y terminó hoy con la celebración del Fuego del Espíritu Santo. El Encuentro fue organizado por la Delegación Independiente de St. Charles Lwanga, y dirigido específicamente a los misioneros dentro de los primeros diez años de su ministerio. Éramos veinte claretianos de varios campos misioneros de Kenia, Uganda, Tanzania y Mozambique.

El Encuentro siguió la dinámica de la experiencia de la Fragua de una manera reducida (sintética) y atravesó los tres procesos de transformación previstos por el XXV Capítulo General: Adoradores de Dios en el Espíritu (*Patris Mei*), Siendo comunidad de Testigos y Mensajeros (*Caritas Christi*) y Congregación “en salida” (*Spiritus Domini*). El ECR también incluyó un retiro intensivo de cuatro días (Ejercicios Espirituales), que culminó con una “experiencia en el desierto” durante todo el día en el Jardín de la Resurrección en Nairobi. Estamos muy agradecidos a toda nuestra querida Congregación por cuidar nuestra formación permanente organizando encuentros tan bellos.

Agradecemos a Dios por el regalo de nuestros facilitadores que vinieron desde el Centro Fragua (en Madrid) para guiarnos a través del Encuentro de Renovación. Los PP. Roland Onuekwusi y Paulson Veliyannoor expresaron claramente las tres fases temáticas del Encuentro Claretiano de Renovación y nos condujeron a través de una experiencia única de renovación. Expresamos nuestra profunda gratitud hacia ellos. Estos días fueron realmente un tiempo privilegiado de reflexión, estudio y discusión, y un sentido de compromiso renovado. Regresamos a nuestros campos de misión llevando el renovado fuego del amor de Dios en nuestros corazones.

Durante los días del Encuentro de Renovación, hemos estado orando por cada uno de los Organismos Mayores y por la Iglesia en general. Agradecemos a nuestro Superior General, el P. Mathew Vattamattam, y a los miembros del Gobierno General, así como a nuestro Superior Mayor el P. John Francis y a su Consejo por su amor y cuidado hacia los misioneros – los verdaderos recursos de la Congregación -. Oh, querida Congregación, en realidad eres una madre que cuida a sus hijos; te agradecemos por lo mismo. Sobre todo, agradecemos a Dios por su amor permanente por nosotros. Larga vida a Cristo Rey, viva nuestra Madre Iglesia, viva nuestra querida Congregación.

Vuestros en la Fragua del Corazón de María:
Los Participantes en el Encuentro Claretiano de Renovación
Delegación Independiente de St. Charles Lwanga

Nairobi, 15 de julio de 2018

Llegiu l'article: <http://www.claret.org/es/carta-a-la-congregacion-encuentro-claretiano-de-renovacion-nairobi/>

ORACIÓN PARA EL SÍNODO

Señor Jesús,
tu Iglesia en camino hacia el Sínodo
dirige su mirada a todos los jóvenes del mundo.
Te pedimos para que con audacia
se hagan cargo de la propia vida,
vean las cosas más hermosas y profundas
y conserven siempre el corazón libre.

Acompañados por guías sabientes y generosos,
ayúdalos a responder a la llamada
que Tú diriges a cada uno de ellos,
para realizar el propio proyecto de vida
y alcanzar la felicidad.
Mantén abiertos sus corazones a los grandes sueños
y haz que estén atentos al bien de los hermanos.

Como el Discípulo amado,
estén también ellos al pie de la Cruz
para acoger a tu Madre, recibéndola de Ti como un don.
Sean testigos de la Resurrección
y sepan reconocerte vivo junto a ellos
anunciando con alegría que Tú eres el Señor.

Amén.

(Papa Francisco)

«El Señor és el meu pastor»

El profeta dijo: “Mirad que llegan días en que suscitaré a David un vástago legítimo: reinará como rey prudente, hará justicia y derecho en la tierra... Y lo llamarán con este nombre: «El-Señor-nuestra-justicia»”.

Y el apóstol, llegados los tiempos a su plenitud, escribió: “Ahora estáis en Cristo Jesús. Ahora, por la sangre de Cristo, estáis cerca los que antes estabais lejos. Él es nuestra paz”.

En tu vida, hermano mío, hermana mía, hay un antes y un ahora: un antes en que todos andábamos “como ovejas sin pastor”, y un ahora en que “hemos vuelto al pastor de nuestras almas”; un antes de dispersión y de ruina, y un ahora en que nos conduce el que nos ama.

“¡El Señor es mi pastor, nada me falta!” Considera con quiénes has orado en esta mañana de encuentro con tu Dios. Las palabras de tu oración eran del salmista, y al pronunciarlas, lo hiciste presente en la asamblea dominical. La oración era tuya, pues dijiste, como si de ti solo se tratase, “el Señor es mi pastor”, pero lo dijiste a una voz con tus hermanos, formando con ellos un solo cuerpo, una sola Iglesia, y en ese cuerpo oraba también su cabeza, Jesús el Señor, y oraban con él y contigo todos los pobres de la tierra.

“¡El Señor es mi pastor, nada me falta!” Asímate al misterio que llena de gozo tu corazón. Las palabras de tu oración no las dice el hombre que de todo dispone, el rico que nada necesita, el orgulloso que se basta a sí mismo; son palabras del que nada tiene y al que nada le falta, porque “el Señor es su pastor”. Contempla

a Jesús, al pobre del que tú, Iglesia santa, eres el cuerpo, y con él, vuelve a decir las palabras del salmista: “¡El Señor es mi pastor, nada me falta!”; y sentirás sobre ti la fuerza del Espíritu de Dios, la gracia del Hijo de Dios, la justicia que todo lo serena y pacífica.

Si te digo, “contempla a Jesús”, te pido que recuerdes su vida, su evangelio, su palabra compasiva y su amor sin medida; pero te pido sobre todo que admires lo que hoy recibes, pues hoy, en la Eucaristía, el Señor te hace recostar en verdes praderas, hoy te conduce hacia fuentes tranquilas, hoy repara tus fuerzas, hoy prepara ante ti una mesa generosa para que comas el pan de la vida y bebas el vino de la salvación, hoy te unge tu Dios con su Espíritu y sientes que te acompañan, como ángeles custodios, su bondad y su misericordia.

Con Jesús, se acabó el antes y empezó el ahora de Dios para ti.

Feliz domingo, Iglesia santa. “Ven, Señor Jesús”. Ven, y que sea domingo de vida y salvación, de justicia y de paz para todos los pobres.

+ Fr. Santiago Agrelo
Arzobispo de Tángier

**Actes, activitats, cursos, seminaris, informacions, conferències,
exercicis, presentacions...**

Sant Pere de les Puel·les

Recés d'estiu a la ciutat	<i>Val més pa sec menjat en pau</i> resseguint el llibre dels Proverbis Meditació segons el mètode de <i>lectio divina</i> acompanya la gna. Conxa Adell <u>Cartell i contacte [clic]</u>	del dilluns 27 d'agost al dissabte 1 de setembre
--------------------------------------	---	---

www.benedictinessantperepuelles.cat

Seminari Internacional de Justícia i Pau d'Europa

A finals del pròxim mes de setembre, Justícia i Pau de Barcelona acollirà el **Seminari Internacional de Justícia i Pau d'Europa**.

El Seminari porta per títol "**Aigua: font de vida. Un dret humà i una responsabilitat per a Europa**" i s'emmarca en els actes de celebració del 50è aniversari de la Justícia i Pau de Barcelona i també de la Comissió General de Justícia i Pau d'Espanya (1968-2018).

En la trobada, que tindrà lloc a Barcelona del **28 a 30 de setembre**, intervindran diversos experts, que analitzaran des de diferents perspectives la problemàtica de l'accés i l'ús de l'aigua a escala mundial. Alhora, hi ha previstes altres activitats, entre les quals destaca una caminada pel Delta de Llobregat dissabte tarda, una visita a "l'hospital de campanya" de la parròquia de Santa Anna (amb el posterior sopar al seu claustre) i una visita guiada a la Sagrada Família diumenge tarda.

Després, els representants de les diferents comissions europees es traslladaran a La Cova de Sant Ignasi de Manresa per celebrar l'Assemblea General de Justícia i Pau d'Europa, el dilluns 1 d'octubre.

El seminari és obert a tothom que vulgui participar-hi, però és important tenir en compte que totes les ponències es faran en anglès i no hi haurà servei de traducció simultània.

[Programa del seminari](#)

XXVI Premi Joan Maragall

La convocatòria restarà oberta fins dijous 6 de setembre.

La Fundació Joan Maragall convoca el XXVI Premi Joan Maragall per a una obra d'assaig o d'investigació sobre CRISTIANISME I CULTURA, entenent tots dos termes i la seva relació en el sentit més ampli (que inclou, naturalment, aspectes religiosos o interreligiosos, però també aspectes humanístics, ètics i polítics).

1. Les obres hauran de ser originals, inèdites, en llengua catalana i no premiades en altres concursos.
2. Els originals s'hauran de presentar per quintuplicat mecanografiats a doble espai i relligats. Al primer full hi constarà clarament el nom de l'autor o el pseudònim amb què concursi.
3. Quan s'opti per concursar amb pseudònim, caldrà adjuntar als originals un sobre en què consti, a l'exterior, el títol del treball i el pseudònim i, a l'interior, les dades de l'autor.
4. Els treballs hauran de tenir un mínim de 125 pàgines i un màxim de 300 pàgines (2.100 espais per pàgina).
5. Els cinc exemplars hauran de ser lliurats a les oficines de la Fundació Joan Maragall (carrer de València, 244 2n, 08007.- Barcelona). L'admissió dels originals quedarà tancada el dijous dia 6 de setembre de 2018 a les 14h.
6. El Jurat estarà compost per: David Jou (President), Pere Lluís Font, Narcís Comadira, Núria Iceta i Ramon Pla Arxé.

XXVI PREMI JOAN MARAGALL BASES 2018

1. La dotació del premi serà de 6.000,00 €.
2. El jurat del Premi emetrà el veredicte durant l'acte d'inauguració del curs acadèmic, l'octubre de 2018.

3. L'obra guanyadora serà publicada a la col·lecció "Cristianisme i cultura". La Fundació es reserva el termini de dos mesos d'opció preferent de publicació, a la mateixa col·lecció, de la resta d'obres presentades.
4. Els originals de les obres no premiades podran ser retirats de les oficines de la Fundació a partir de dos mesos després de la publicació del veredict del Jurat i durant els tres mesos següents, transcorreguts els quals no es respondrà de la seva conservació.
5. El jurat procedirà a l'adjudicació del Premi pel procediment de votacions i eliminacions successives.
6. La Fundació es reserva el dret de modificar la composició del Jurat en cas de malaltia, absència o altre motiu d'impediment d'alguns dels seus membres.
7. La presentació dels originals pressuposa l'acceptació d'aquestes bases i dels drets i les obligacions que se'n deriven.

Secretaria de la Fundació Joan Maragall:

València, 244 2n
08007.- BARCELONA
Tel. 93.488.08.88
e-mail: fjm@fundaciojoanmaragall.org www.fundaciojoanmaragall.org

XXV Asamblea General de la CONFER

"Os daré un futuro lleno de esperanza" (Jer 29,11).

Tendrá lugar los días 13 (tarde), 14 y 15 (mañana) de noviembre de 2018. En su momento llegará la convocatoria y el programa oficial de la misma.

Hemos escogido como lema: "Os daré un futuro lleno de esperanza" (Jer 29,11). Llevamos caminando 25 años juntos como única CONFER. Allá por el año 1993 decidieron los Superiores Mayores que merecía la pena iniciar este camino juntos. Y por eso, hoy, con una esperanza que mira al futuro, pero enriquecida por el trabajo del ayer, nos disponemos a celebrar el próximo mes de noviembre nuestra XXV Asamblea General.

En cada Asamblea, según fijan los Estatutos (art. 25), renovamos algunos cargos del Consejo General. En este caso concreto, nos corresponde renovar un vocal masculino y dos vocales femeninas que terminan su primer periodo de cuatro años.

Si t'interessa recuperar números de l'informatiu Horeb des del seus inicis o documents del Servei de Documentació... tots estan al teu abast a

www.urc.cat

També pots fer-te'n seguidor al Facebook i al Twitter Tindràs informació diària.

Calendari URC - CEVRE | Curs 2018 - 2019

DATES MÉS SIGNIFICATIVES

ASSEMBLEES GENERALS DE L'URC

79 assemblea general: 17 d'octubre de 2018, dimecres

80 assemblea general: 20 de març de 2019, dimecres

ASSEMBLEA GENERAL DE CONFER

13-15 de novembre de 2018

JORNADES DE FORMACIÓ PERMANENT

1. 20 d'octubre de 2018
2. 17 de novembre de 2018
3. 9 de febrer de 2019
4. 23 de març de 2019

CURS MISSIÓ PASTORAL A CATALUNYA AVUI

Primera sessió: 27-28 d'octubre de 2018

Segona sessió: 25 de novembre de 2018

PROPERA REUNIÓ D'ANAWIM: 25 de setembre de 2018

PROPERA REUNIÓ DE LA RAP: 26 de novembre de 2018

FÒRUM DE QÜESTIONS ECONÒMIQUES:

16 de gener de 2019 i 12 de juny de 2019

2018			
			SETEMBRE
5	dc	Junta directiva de l'URC	
11	dm	Diada	
13	dj	Trobada de formadors	
18	dm	Junta directiva ampliada de l'URC	
24	dl	Festa de la Mercè	
25	dm	Reunió del grup Anawim (abadesses, priores i superiores majors)	
			OCTUBRE
1	dl	CEVRE: Curs sistemàtic de formació inicial Trimestre 1	
2	dm	Junta directiva de l'URC	
8	dl	CEVRE: Curs sistemàtic de formació inicial	
12	dv	Mare de Déu del Pilar	
15	dl	CEVRE: Curs sistemàtic de formació inicial	
17	dc	79 assemblea general de l'URC	
20	ds	Jornada de Formació Permanent	
22	dl	CEVRE: Curs sistemàtic de formació inicial	
27-28	ds-dg	URC: curs "Missió pastoral a Catalunya avui" sessió 1	
29	dl	CEVRE: Curs sistemàtic de formació inicial	
			NOVEMBRE
1	dj	Tots Sants	
5	dl	CEVRE: Curs sistemàtic de formació inicial	
6	dm	Junta directiva de l'URC	
10	ds	Beatificació de 16 màrtirs Sagrada Família Barcelona	
12	dl	CEVRE: Curs sistemàtic de formació inicial	
13-15	dm-dj	XXV Assemblea general de CONFER	
17	ds	Jornada de Formació Permanent	
19	dl	CEVRE: Curs sistemàtic de formació inicial	
24	ds	XIV Jornada del Grup Sant Jordi	
25	dg	URC: curs "Missió pastoral a Catalunya avui" sessió 2	
26	dl	CEVRE: Curs sistemàtic de formació inicial 130 RAP (Reunió d'Abats i Provincials)	
			DESEMBRE
2	dg	Inici del temps d'Advent	
3	dl	CEVRE: Curs sistemàtic de formació inicial	
4	dm	Junta directiva de l'URC. Dinar i reunió a la tarda.	
6	dj	Festa Constitució	
8	ds	Festa Immaculada	
10	dl	CEVRE: Curs sistemàtic de formació inicial	
15	ds	CEVRE: recés de Nadal a Sant Cugat	
17	dl	CEVRE: Curs sistemàtic de formació inicial	
25	dm	Nadal	
26	dc	Sant Esteve	

2019

			GENER
1	dm	Any Nou	
6	dg	Epifania	
14	dl	CEVRE: Curs sistemàtic de formació inicial Trimestre 2	
15	dm	Junta directiva de l'URC	
16	dc	Fòrum de qüestions econòmiques	
18	dv	Octavari per a la Unitat dels Cristians (18-25)	
21	dl	CEVRE: Curs sistemàtic de formació inicial	
28	dl	CEVRE: Curs sistemàtic de formació inicial	
			FEBRER
2	ds	Jornada Mundial de la Vida Consagrada	
4	dl	CEVRE: Curs sistemàtic de formació inicial	
5	dm	Junta directiva de l'URC	
9	ds	Jornada de Formació Permanent	
11	dl	CEVRE: Curs sistemàtic de formació inicial	
18	dl	CEVRE: Curs sistemàtic de formació inicial	
25	dl	CEVRE: Curs sistemàtic de formació inicial	
			MARÇ
4	dl	CEVRE: Curs sistemàtic de formació inicial	
5	dm	Junta directiva de l'URC	
6	dc	Inici de la Quaresma: dimecres de Cendra	
11	dl	CEVRE: Curs sistemàtic de formació inicial	
18	dl	CEVRE: Curs sistemàtic de formació inicial	
20	dc	80 assemblea general de l'URC	
23	ds	Jornada de Formació Permanent	
25	dl	CEVRE: Curs sistemàtic de formació inicial Trimestre 3	
31	dg	Canvi d'horari (estiu)	
			ABRIL
1	dl	CEVRE: Curs sistemàtic de formació inicial	
2	dm	Junta directiva de l'URC	
8	dl	CEVRE: Curs sistemàtic de formació inicial	
14	dg	Diumenge de Rams	
18	dj	Dijous Sant	
19	dv	Divendres Sant	
21	dg	Pasqua de Ressurrecció	
22	dl	Dilluns de Pasqua	
23	dm	Festa de Sant Jordi	
27	ds	Festa de la Mare de Déu de Montserrat	
29	dl	CEVRE: Curs sistemàtic de formació inicial	
			MAIG
1	dc	Festa del Treball	
6	dl	CEVRE: Curs sistemàtic de formació inicial	
7	dm	Junta directiva de l'URC	
13	dl	CEVRE: Curs sistemàtic de formació inicial	
20	dl	CEVRE: Curs sistemàtic de formació inicial	

27	dl	CEVRE: Curs sistemàtic de formació inicial	
			JUNY
3	dl	CEVRE: Curs sistemàtic de formació inicial	
9	dg	Festa de la Pentecosta	
10	dl	Dilluns de Pentecosta	
12	dc	Fòrum de qüestions econòmiques	
16	dg	Santíssima Trinitat Jornada Pro Orantibus	
17	dl	CEVRE: Curs sistemàtic de formació inicial	
18	dm	Junta directiva de l'URC. Dinar i reunió.	
24	dl	Sant Joan	
			JULIOL
		Exercicis espirituals a Montserrat	
			AGOST
		Exercicis espirituals a Montserrat	

Contacta amb nosaltres

Lluís Serra	Secretari general de l'URC Director del CEVRE	sec.urc@confer.es sec.general@urc.cat
Olga M ^a Sánchez	Secretària auxiliar de l'URC i del CEVRE Dilluns a divendres: 09.30 – 13.30	urc.info@gmail.com
Web	Unió de Religiosos de Catalunya	www.urc.cat
Facebook	Unió de Religiosos de Catalunya	www.facebook.com
Twitter	URC Unió Religiosos	@URC_Catalunya
Telèfon	933 024 367	

UNIO DE RELIGIOSOS DE CATALUNYA

Plaça d'Urquinaona, 11, 2n 2a (08010 Barcelona) Tel. 93 302 43 67 Secretari
general: sec.general@urc.cat / Secretaria: urc.info@gmail.com